

Γ 161-244

ΠΡΙΑΜΟΣ

καλεί κοντά του την Ελένη

την προσφωνεί “παιδί μου” (Γ 162)

Για τον Πρίαμο, δεν φταίει η Ελένη, αλλά οι θεοί, για τον πόλεμο της Τροίας (Γ 164-165)

Ρωτά να μάθει για εκείνον τον θεόρατο = Αγαμέμνονα (Γ 166-170)

Εκφράζει ότι το παράστημα του Αγαμέμνονα αποπνέει σεβασμό, επιβλητικότητα, αρχοντιά

ΕΛΕΝΗ

Δηλώνει τον σεβασμό της προς τον Πρίαμο (Γ 172)

Αναφέρει ότι θα προτιμούσε να είχε πεθάνει παρά να είχε φύγει με τον Πάρη (Γ 173-174)

Φεύγοντας από τη Σπάρτη, εγκατέλειψε τη συζυγική κλίνη, τη μοναχοκόρη της, αλλά και τις συναναστροφές (Γ 174-175)

Αναφέρεται στον Αγαμέμνονα, τον κουνιάδο της (Γ 178-180)

ΠΡΙΑΜΟΣ – ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΗ (Γ 184- 190)

Καθώς ο Πρίαμος θαυμάζει τον Αγαμέμνονα, αναθυμάται και ανιστορεί για τους Φρύγες

ΠΡΙΑΜΟΣ- ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΟΔΥΣΣΕΑ

παρομοίωση με τρανό δασύμαλλο κριάρι (Γ 197)

ΕΛΕΝΗ- ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΟΔΥΣΣΕΑ

πολύβουλος- σοφίσματα- δόλους (Γ 202)

ΑΝΤΗΝΩΡ- ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΗ (Γ 204-224)

Αναθυμάται και ανιστορεί τους ρητορικούς λόγους του Μενέλαου και του Οδυσσέα, όταν είχαν πάει στους Τρώες για να διαπραγματευτούν, να λύσουν τις διαφορές τους, πριν από την έναρξη του Τρωικού πολέμου

στ. 217 “*με τα μάτια του στη γη προσηλωμένα*” από την πολλή τη σκέψη

στ. 222 "*ωσάν πυκνές χιονόψιχες*" οι λόγοι του Οδυσσέα, παρομοίωση που δηλώνει ότι τα λόγια του είχαν πυκνό περιεχόμενο και έρρεαν με ταχύτητα.

ΕΠΙΚΗ ΕΙΡΩΝΕΙΑ (Γ 236-244)

Η Ελένη αναφέρει ότι δεν βλέπει τους αδερφούς της, τους Διόσκουρους, τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη, στο πεδίο της μάχης. Στους στίχους 243-244, αποκαλύπτεται ότι είναι από καιρό νεκροί.